

на дразги, но не и истинска критика на провинилите се. Други пък считат, че те са израз на ромите да манифестират недосегаемост от общественото мнение и от обществената критика. В смисъл, че с тях обективно се казва: "Няма какво да ни плашите!", "Каквото си решим, това и ще правим!", "Искате или не искате, ще ни търпите такива каквито сме!" и други такива.

В действителност нещата не са точно такива. Вярно е, че в отделни такива прояви могат да се открият нотки на манифестиране на ромска независимост, на ромска невъздържаност, на ромски инат и др. п. И се пак, който познава отблизо нашите цигани - разслоенията между тях, стремежа им да се приобщат към "другите" и особено мечтата им да бъдат възприемани като равни с равните, - той добре разбира, че те, нашите цигани, са искрени в негативната осмисленост и насоченост, които влагат в използването на такива изрази, термини и понятия.

Съвсем друго е положението при етнонима "роми". Този етноним е относително нов, няма трайна и масова популярност, поради което е свободен откъм онази негативна обремененост, която характеризира етнонима "цигани". В този смисъл той става все по-удобен за възприемане и практикуване, - и то както от страна на самите цигани, така и от страна на останалото население. Именно тази еднозначност (свободна от негативни оттенъци) обяснява защо все повече цигани, особено из средите на по-младите генерации, се ориентират към етнонима "роми", защо проявяват незабелязвана досега нервност и дори обидчивост, когато ги наричат цигани и други такива.

И не само това. За съвременния прием и употреба на етнонима "роми" допринася немалко и дейността на международната организация на циганите - **"Романи юнион"** (на която ще се спра по-подробно на друго място в този труд). Струва ми се, че създателите на тази организация правилно са доловили негативната осмисленост и насоченост на досегашната употреба на етнонима "цигани", за да ратуват за неговата замяна с етнонима "роми".